

ვაჭრობის ცხრილი

Table with exchange rates for various goods like flour, oil, and sugar, listing prices in different units.

ისპირისა

გაზეთის დასავლელი და აღმოსავლელი დასახლებული უბნებისთვის დასაბუთებულია...

1877-1889

საპოლიტიკო და სალიტერატურული გაზეთი

1877-1889

„НОВОЕ ОБОЗРЕНИЕ“

ВЪ 1890 ГОДУ (СЕДЬМОЙ ГОДЪ ИЗДАНІЯ)

будетъ выходить въ Тифлиси, какъ и въ прошлые годы, ежедневно, по программамъ газеты литературной, общественной и политической. Съ 12-го ноября 1887 г. „Новое Обозрѣніе“ выходитъ двумя изданіями...

- Условія подписки, съ пересылкою и доставкой: на годъ 10 р., полгода—6 р., на три мѣсяца—3 р. 50 к., на одинъ мѣсяць—1 р. 50 к. За границу, на годъ—17 р., на полгода—9 р., а три мѣсяца—5 р. (Подписка принимается не иначе, какъ считая съ 1-го числа любого мѣсяца)...

Въ отдѣленіяхъ и у агентовъ подписка и объявленія принимаются по редакціоннымъ цѣнамъ, безъ всякой надбавки. Розничная продажа тоже производится безъ увеличенія платы, по 5 коп. за номеръ.

Редакторъ М. А. Успенскій. Издательница О. А. Николадзе.

ვაჭრობის ცხრილი

ბაზარის ცხრილი 1750 წი

1749 წელს ერანში მოკვლეს იბრაიმ შაჰი და სპარსეთი სრულიად აირივდიოდა. დარბა უპატრონოდ ქვეყანა, ყველა გაიძვრა და მტრისა კაცმა წამოჭრა თავი და სხვა-დასხვა ნაირის საშუალებით სცილილობდა ხელში ჩაიგდო რომელიმე უფროსობა...

ან იქნება ბევრმა წაითხება კიდევ და ურთავდება არ მიიქცა. ეს დანდევლს დროში ვინა კითხულობს გავიწყობს ისეთის ურთავდებითა და გულ-დადებით, რომ მთელს ნომერში არა გამოკარბარს-რა, თვალი არას აუხსლიტობს და

მოკვლევენობს, ამას მოკვარბინეთ და თვევს გვიმხარბინეთ. კერძოდ ერეკენის ხანმაც სთაროვა ქართლ-კახეთის მეფეებს, რომ აღმოცინათ მისთვის შემწევობა და დახმარება. ამ გვარის თორების მიღების უშაღ, თემურლანგა და ერეკლემ გადასწავიტეს ერევანში წასვლა. შეიტყო თუ არა მამად-ხანმა ქართველებს საომარდ შხადება, ერეკლეს შექარა შემოაოთვალა. ეს ძალიან იყენეს ორთავე მეფეებსა და სისწრაფით 12,000 ჯარით) გამეზღ-ზაფრენ ერევნისკენ. ციხეში მყოფმა ერეკლემ დაიდა განხარბეს, როცა ქართველთ ჯარის მოსვლა გაიციეს. ამ დროს მამად-ხანი მოსულყოფა ციხის ახლო ნაყენისკენ. ციხეში მყოფმა ერეკლემ დაიდა განხარბეს, როცა ქართველთ ჯარის მოსვლა გაიციეს. ამ დროს მამად-ხანი მოსულყოფა ციხის ახლო ნაყენისკენ. ციხეში მყოფმა ერეკლემ დაიდა განხარბეს, როცა ქართველთ ჯარის მოსვლა გაიციეს...

ბევრი რამ გულ-ბერბეობით არ ჩაბუღბუღოვს გონება-დაუტანებლობად, ჩაუვიტრებდეს და ჩაუდგინებდეს; უფროს-ერთი მკითხველი მხოლოდ თანავ გადახვედბებს თვალს გაზრებს; თვალს და ბოლოში დაჭბედავს, დასუნავს და გადახავდება. ჩვენებურს მკითხველს სადა სცალიან გაზრებს დასხვედბად, მერე ისიც მუშტარს თვლით, დავიტრებობითა და ჩაკორკტობით. გაზეთი, და არა მარტო გაზეთი, არამედ წიგნიც, იმის აზრით, ბურბურბუდება, კარია; ან ვახსარბობა, თავშესტყვივა, როგორც ბუბარა, როგორც ჩიბუბი, როგორც უხმბ-გულგოლა სალიწბადობით მას-ღობათ. თუ გაზეთს უნდა უფრადდება მიიქციოს, მუშტარი იყოლიავს, ბაზარი და გასავალი გარბინოს, თავის წიგნიც მუშტარს ბიბლიოთეკაში უნდა მოაჭარბოს. გამრედილად შეხუნვლობს, იბხუნვლობს, იღაღობობს, იბახსარბობს, იუბახსარბობს... ხან კი-რასხალა დგებოდავს და მაღალბ-გადავლიობებს, ხან იბიბლიობებს, მუშტარს იქვევებს, ივიწბობავს, ივიბ-ბუბობავს და თავზე დაბობს აბამბ-ბამბ გამბუღბუღებს და გამბიბუღბუღებს. აი მაშინ აუნრბდება მუშტარი, მაშინ გაეხსნება ბედი და ბაზარი...

ხოლო თუ გაზეთი მოკვარბილია და ქვეყნის სიყრუხად მიწვარბის ჭვამბს, ქვეყნის სიყრუხად შესტრფობს, მხოლოდ საჭვეუბო საქმე დასუნავს თავის საქმედ, მხოლოდ სა-მართლიანად სჩივის და ჭკვარბობს ჩვენს უარბარბობას, ჩვენს უმეცრებობას, ჩვენს ნაცრბეკბობობას, ჩვენს ბურბუშუბლობას, ჩვენს სიდაბრბობას და სიდაბრბობას, ჩვენს უსრუბუბ-ბაწილი თაბის ჭარბობა. მამად-ხანს იმედ იმედ ჰქონდა, რომ უტყველად დაეპარბებტ ქართველებსა, და ამბობდა ამ ციხიდან რომდენისამე აღივს მამბიბზე ისურვა ომის ვახსარბ. იმბიცობა, ჰვიტრობდა მამად-ხანი: ღმერთი ვავიწვურება და ერეკლე აქ მაჯობებს, მაშინ ხარ-ვიტრობა ციხის ჯარბით ერთად ვიამებ ქართველებს წინააღმდეგ და წინაბით, რა პირბობა წაილენ ქართველ მეფეებსა!..

მაგონ, როგორც მალე დაიბნაბით, დიდბულბა ერეკლემ სრულიად ჩაუ-ფრუბ თავის მტრს ეს ოცენება. ავტრ მამად-ხანის მხედრობა შეტრ-ფობდა ერთს ტრბობს მიმდობრბ; ორბად მართი დაიწყეს ომისთვის მხადება. მხოლოდ მეფე ერეკლე, ვიდრე შეხბობდა მტრს, თავის ჩვეულებარბეს სტრბიტეგობებს წყს მიბუვა. ეს წყბი, ერთის საშინდელის მწერბლის მიწ-ბობობით, მდღობარბობა იბაზობ, რომ დიდბულბს სარბაღს ჩვეულებად ჰქონ-

და მიბებული ომის დაწყებამდის დე-თვალბერბინა და კარბად ვავტრბუ-საობარბი აღბილი, ამასთანავე აწიონ-დეწონა მტრის ძალ-ღონტყ. ამ აზრბით ამ თითონ წაიბაღდა ზოლბე მტრ-ბრბის წებლით, ან ჭკვარბინა რო-ბელსამე სარბაღს. ებლაც ასე მოიქ-ცა ერეკლე და ზუთასის კაცით წაი-ბა აღბელ-მდებარბობის დასაბედა-ბრბად. რა ვიბგო დაწერბილბობთ მტრის გარბმობა და აღბილის მდ-ბარბობა, ერეკლე დაბრბუნდა თავის ჯარბთან და სწარბულ მოახბინა სა-ხედრო თაბობირბი. ამ თაბობირბედ ვა-ნდასწავიტეს, რომ ომი ებლბეე დაი-წყობოთ.

ლობას—მორბა, გათავდა ამისათ-ვა გაზეთსა, თუ წიგნს, ამისათ-ვა სომარბბებს ახლოც არბინ გარბ-ტარბებს, მისთვის არბინ მიბ-ღობის, დროსა და უფრს არბინ დაჭვარბავს.

ამ ვისა სტეს საქმე გაბაღბეუ-ბით, რომ სხვისთვის იბეფბოს გუ-ბილი. ყვედს თავისი თავი გასტრ-ბობა, სხვისთვის ვისა სცალიან. ვინ ქვეყნა, რა ქვეყნა, რა დობ-ბურბეს მოსდებობარბ, ყვედსამე თავში ქვა უნდობა, როგორც უნ-დობა, ისე მოუარბონ თავს, მე ჩემი სასმეოფი მაქვს, მე არა მაგლობ-რა და სხვას რას დავებობა.

ასეთია უფრბს-ერთის აზრბი, თვისება და მიმარბუბობა, და რა-თად უნდა ვავკორბავს, რომ სა-ერთობა დაბარბ ვავკორბინა-რა, სა-ერთობად დაბარბ ვავკორბობთ, აღ-ბობს შეტრბეობით, აღბარბ გვად-ღებვს-რა არც ნეტარბის სიტბეობ-ბობა და არც სირცხვილითა და სოშარბობით. თავ-პირბში რომ შემო-გავკორბობონ, სიღობ რომ შემო-გავკორბონ, ნამუხის ქუდიც-ვი რამ მოკვბადობ, ჩვენ მიბიც ხას აღბრ-ვივდებთ, ხელს ვუწვდით და შე-გბინთ ჩვენს შებარბუბუნვდს, ჩვენს გამბახარბუბებს: ბარბახობა, ძა-ღობინ გამბავკობანბმდე, ძალიან გა-მოავკობილბოქო!

აი ამ განცადღებებებში, ამ განთავ-ობობებში, ამ უფრბბინობობებში, ამ ერთბინების მხარ-ბ მიუცვლობამ დაგვბესტბა, დაგვბადარბა და დაგვა-ბამბესტბა.

ჩვენ კიდევ მიბიც გარბ ვერ მო-კვულვებართ, ჩვენ კიდევ მიბიც თი-ბეო ვერბას ვგრბობობთ, ბინუნში-ბა მოგვდბს-რა, ვიცინით და ვი-

ბელგანი, რევაზ სარბაღი საბარბათ-ბელოოს ჭვარბით და თათბის ქარბილის ელით, აგრბთვე კბზობს მოურბავი თა-ბამხ კბზობს ჯარბით და ბიც ღრობის კაცბი ჭვარბენ. II, შემარბჯეწენ რაზ-ბში იბო ამბობობარბ ამბობინა ზემო-ქარბილისა და კახლებს ჯარბით, აქვე ყახბას ჯარბს უბანბეს მისვლა. III, შემარბცხენდ იბგა მუხარბის პატრონი, სასობ-ზუცესი კონსტანტინე ორბიე სარბისთვის ჯარბით, აქვე ვანწეწო ბარ-ბახლუს და ჩერბებს ბატონბის ჯარბ-ბით, და VI, უწარბანდელ რაზბში, ანუ არბრბგარბში იბყოფებობა დაწარბე-ნი ჯარბ თებებარბ მფებს ღრობის ქვეშ. ამ გვარბად რამ-დაწყარბობინ ქართველით გაბობივდენ მტრბობთ სა-ობარბად. მეფე ერეკლე ხან ერთ-ღრო-ბაზე იბყოფებობა, ხან მეორბზე, ჯა-რბის ყვედვან არბგებდა და თავის არბის მფავბის სიტყუთი აბღი-ბრბედა და ამბნებებდა მხედრებს.

ყოფილი სიკვდილის შეღებობ-გარბობა, ამბობდა ერეკლემ: დღეს თუ ზეალ გამბოცესალბობით ამ წუთბ-ბო-ფვრბს. გარბა სიკვდილი მამბილისა და მფვის უფლისათვის ყველამე ული-დესლა და სახელბ-ვანბი. ბბრბობლეთ, ჩემო მძებო, უშზრბად ბრბობა მტრ-ბა იბო.

1) იხ. Прибавленіи къ ПСБ. Вѣд. 1753 г. 23 Нолб. 2) აღბეობ.—12 გვრბსა.

3) გვარი და სახელი ამ აბტობისა არ ვიცი. მისი წიგნიანობა, დაწყოლი გარბ სიხში ქარბობენ დაწბ, აღბინდა ბარბ მარბარბ, ახსნარ ლამბერბობის სახლბი.

ფერიდონასვით ჩვენც შეგვეძლო გვეთქვა მამინე:

ცოტა გვაქვს, მაგრამ ყოველგან სიკეთე მაქვს დიდია.

ახლა-ღა?!

გ-გ

ახალი ამბავი

* უკანასკნელს თვეს მცინ-ვარებს ტუილოსში რაღაც ქირი საქონლისა. ბეთაბლოების წამლობა სრულობით ეგრა სკრისი. ძროხა ავადმყოფობს სამი-ოთხი დღე და შემდგომ კვდება. მომეტებულ წაწილად მალაქუნების ძროხებმა გადაწერა ამ ქირაზე. გზა არ არის, რომ მკედარი ძროხა არ ცდროს და პატრონი ზედ არ დასტროს. ანუ როდესაც ახლი გულ-გრილობა აიტანოს კაცმა ამაღლდა ზარალი. ზოგს ძროხაზე მიუძეოდა ათითო-ათათამატი თუმანი და აბა რა ჰქნას იჯახს, რომელსაც ასეთი ზარალი დაატყდება თავს! ზოგმა მალაქუნმა ხუთი და ექვსი ძროხა დაკარგა და, რასაკვირველია, ერთიან დიდულა იჯახში.

* ამბობენ, რომ მცეტების სპა-ტორიაში ამ სიცოცხლეზე გავრცელებულია სნეფა-სნეფა ავადმყოფობა პატრონობის შორისა. უფრო ავადმყოფობენ ვაკიების გამოცო.

* გუშინ წინ, 28 ნოემბერს, საზოგადოება თეატრში დანიშნული იყო (ოკტელთა), მაგრამ რაღაც მიზეზების გამო გადაიდო. ხალხი იძულებულნი იყვნენ უკან დაბრუნდებოდნენ, რადგან აღუშავს ოპერის მადური სხვადასხვა წარმომადგენის-რა.

* გუშინ-წინვე, 28 ნოემბერს, ფორაკტის საოპერეტო დასმა წარმოადგინა ქან რატშიროვის პერფორანის „Павловский“-ი, რომელიც მხოლოდ რატშიროვის თეატრის წარმომადგენლებს უნდა ემსახურებოდეს, ვინ ახიან ეს თავზე და ავადმყოფობს ბრონხიტ-მოქმედების.

თან არის წამი გულწრფლობის... ასე აღუშავს მათგან-სარდალი გამარჯვების მომედდ ჯარსი.

მაღ მთავალბოდნენ მამა-ბანის ჯარებს ქართველნი და ერევლის ბანის უმაღლე სარდალმა რევან და მთავრებდა თანამ მოიყვანს მსწინავე ჯარი „გულ-სრულია“. ეს მსწინავე რაზმი, მემბრანების სიტყვით, ისე შეწყვიდა მტრის ჯარში, როგორც ქორი მტრების გუნდი. ორთვეთ მხრიდან მოხსნა თოფ-დამპნის ჰესი და ზარბაზნების ქუთით; საშინადა დასასკიდლოდა გათვალდა დალსილ-მა მხლებლებს შეიქმნა ერთი ტიპო-ნი-გილი, ნელ-ნელა გაქსარდნენ მგორ-მარნი. ომი გაფუტდა. ამ დროს მე წინავე ჯარმა კიდევ ერთი ძლიერ-ანად შემოურთა მტრებს და მამა-ბან-მა ევლარ დიამარჯა ჯარით მტერი აპირებდა გაქცევს იმ ომდრო, რომ სხვა ახლო ალავს გამარჯვებული იყო, მაგრამ ანავე წაშს, ერევლის ვანკარულიებით, ერთამხალ შემოუ-ტრის მემარტვენ და მემარჯვენე სენ-მარსანა რაზმებმა. უკვე მოგვესრუ-ბათ, რომ ცხენოსანის ჯარის გამარ-

ში სთამაშოდ. როგორც ვიცოცხლო, ბათუმის საოპერეტო დასიც ფორაკტის აულა და ესლა ქან რატშიროვისას ერთის კერითა ვგინების იქ სა თამაშოდ. ერთის კერის შემდეგ ქან რატშიროვისას მთავრად და კვლევ ე-რის კერითვე ახლა ქან ტროცკაია-ნი გამეზარებდა. ბათუმში ორის დღის წილეთებ უკვე სულ გაყიდილია იმ ზურღადღობაში ავან სულ ამაღლებდა და გობრდა.

* ბარასვეს, I დეკემბერს, ფორაკტის საოპერეტო დასიც კახისის ა. მ. მიორმანივის საბუნებისოდა წარ-მოადგინს ახლს სამ მოქმედებისან კო-მიკურს ოპერის ფონ-ზუბბესას: „Мила Ивушка“-ს. ამ პიესაში მონა-წილობას იღებენ დასის თითქმის ყვე-ლა საუკეთესო არტისტები. ახლს ოპერებს ფორაკტის თეატრში თით-ქმის ყოველთვის საგაოდ ბევრი ხალ-ხი ესწრება და, რაღა თქმა უნდა, არც ამ ოპერას დასტოვებს უფრად-დებოდ საზოგადოება, მით უმეტეს, რომ ეს ოპერა ერთი საუკეთესო ოპე-რათაგანია ფონ-ზუბბესისი.

* სასურია: არ იქნა და ქურ-ღობა არ მოხსნა ხაზურში: პატარა ხანს მოსვენებულნი იყავით, მუშე-ლობით გვეყვითა ღამ-ღამე, ვეჭრობ-დით, ეს არის, ახლა-კი დმტრობა დამწვროს, და ის-კი არა თუ ცოცხალი იყავით, შეუძლებელია თვისი ომიგობ. იპარავენ ტანისამოსს, აუვჯულობას, სავაჭრო საქონელს, ხალხის-ფარდა-ვენს და სხვანი. ზოგი ისე ვაჭურ-დებს, რომ სულ უტანისამოსოდ დას-ტრავებს. 27 ნოემბერს დამთ ვაჭურ-დეს ავდეკოს უფროსი შვიანიკური. ქურღობა წაიღეს ყველა ტანისა-მოსი, რაც-კი ხელში მოხვდა: ქა-ლისადა და კაცისცა. საკვირველი ეს არის, რომ ამოღებდა ქურღობა-ავა-ნაკობა ხდება და ამა თუ აღმოაჩინო, ვინ ახიან ეს თავზე და ავადმყოფობს ბრონხიტ-მოქმედების.

* ს. ხატანა: წყურულს ჩვენცენ ღვინო ძალიან ნაკლებად მივიდა, ამიტომ ეს სამსმელი ძალიან ძვირად

ფასობს. კვლავ აქაურ საშალს ვაჭო-ნენ 45-60 მან. და ღლეკუ 90-100 მანათლ არ იძლევიან. ვერ იქნა და ჩვენც ვერ ვაძიარა სასოლო-სებში. მთელი საფურაბის ყელის საფურები უგზობის გამო ფრად შეწყურებულა. წინა წლებში სო-ველ საფურამოდან ქობარტამდე გზა იყო გავენილი, მაგრამ ეს გზა დღეს უფრადღობაში ავან სულ ამაღლებდა და გობრდა.

* სოფ. უელისის: წრეებ-დელს მოუსვლილობას, ავად იქნება თუ კარგად, აიტანს ეკლისკებე, თუ ღმე-რთა მომავალს წელს მანაც გდმოი-ხება ჩვენც თავის მოწვეულ თეა-ტრში. დიდს შელავათს აძლევს აქაურ-გაქირებულს ვლდეკობას მცუწუნის საუფლისწულოთმამული „ფედოლოის ზგარი“-ს: მიდიან იქ ესწერი, მეზობლ-და თან ჩამოაქეთ 100 მან.— 200 მანეთადა, რასაკვირველია, ამ გაფრთხობით თავიანთ მამულ-დედულს აკლავენ მოვლას, მაგრამ რა ჰქნან, რომ სასულწიფოა ხარჯსაც ვაჭურ-მება უნდა. სხვა მრავალ გავრ-გაქირება რომ მოითმინონ, ამას არ ელადობება. ბერო აქაური წინა წლებ-ში თითონ ხელსაც არ ახლებდა მუშობას თავის საკუთარს ვენაში, ესწინ ამ უკადრობადნენ გარჯას, ამ სურამბაით მოსდიოდა. ამ სოფლის ვენაბნის უმეტეს წაწილს სამუშაოდ მოსული ქიზიყის ხალხი ავეტმდა წინა წლებში, მარაგადა, პოთანიდა, სხვად და ა. შ. ასე გავფრთხო, წელი-წელი ქიზიყელებს ვაჭურებდა ავე-დგან თავიანთ შრომის ფასი 2,000 მანეთამდე მანაც, თუ მომეტებულა არა, წელს-კი იმის არ იყოს; „ვაჭუ-რება მტრებმა, გაქცევას ვაჭრებმა, იმ ბერ-თავანამც მიმალეს თავიანთი ვერცხლის ქამრები შიშინთ კუნ-ულში, მოპოვებენ ხელი ბარას და, თუ გუშინ ჰპოვადნენ თავის ძალ-ღონეს საკუთარ მამულ-დედულის შე-სამუშავებლად, დღეს იმისთანა ამინ-დი დაუღდათ, რომ იუფადლის ზეაპ-შია“-კი იწურავენ შრომის ოულს. სწორედ დიდმა ვაჭირებმა დაინახა, რომ გარჯა-შრომა არაც თუ სათა-

ქმება ერევლმ, ჩვენ საქართველო არა ვაგრობა, უბრადა იმიტომ-რამა და შეუყენა თავისი რაზმი, რომელსაც ამ ისტორიულ გამარჯვებაში სრულიად პრეტორი მონაწილობა არ მოილო: შეგობს ისე კარგად აწარმოვა საქე-რომ მიმის შევსა და დასმარება არ-კი დასურდა. აქ ძალიან უკეთესოდ მა-გონდება გიორგი XIII საკეცილი მა-მის წინაშე ასპინძის ომში...

თუმცა მამა-ბანის გაქცეით საქ-მე გათავებული იყო, მანც უკვლევ ამას არ დასჯერდა და უბრადა ქათ-ველბრ, მიპყეით მტრის კვალ და კვა-ლოა. ჩვენი ჯარი შიხის ჩასვლამდის მისდევდა მამა-ბანის მებლარებს და ჰკავებდა ხმალ და ხმალ. შესწინუ-ლი მამა-ბანი აღარ-კი შევიდა ხარო-გერბასის ციხეში და სადღაც მიიმა-და. ქართველები, დალაულები და დაქსტეული, ჩამობდნენ შესწინებ-დად ერთის გორაზე, სადაც მგვერდს მართებს მტრების დაქროლი თავები და ცოცხლა ტყვე რიგებით 1,700-ს. რა შესცვნა ჯარი, ერევლმ მა-

ა) ვუჭამ ცხადად ხარის, რომ მტრის ჯარ მივაწვდი ველოდა. გამანჯარეპეა შეუღებულა სტუპისტურ ცნობების უნ-ღობას გამო.

ყოლოა, არამედ პირველი წყაროა სიმდობრისა, პირველი სახარია გა-ქირებიდამ თავ-დახსნისა.

* აიხადმე: შარშანდღეს შუა-თანხელ კიდევ უფრო ნაკლებ მოსა-ვალს თან მოვკვა ქურღობა, რომე-ლიც დაიწყო ჯერ ქათამინდაფრი-ღან და დასრულდა ღუმლის ვატე-ბითა და ექვესოვლ სახლის ვატრკეთი. ღუმლის ვამტეხნი სხედან დღეს სილ-ნაღის სასატიროში, მხოლოდ და-ნარჩენ სახლების ვამტრკეთელ მი-ბანტინებ-კი სასატიროს ვარდდარ-ჩენენ ამ ციეს ხაზთარმა. ერთი სახლის კველი ამ ღამის რაინდებმა გამოა-ნკრის და იქადან 1000 მან. მომე-ტებულთ თურმე გამოიტანეს; მგორე-დასანიდგანანც ამდენივე ყუიწი წაიღეს და აღნარჩენებიდან უფრო ნაკლებ-ნაკლები, საკვირველი ის ვახლავთ, რომ ამ ვაჭურულ სახლებიდან გა-ტანულ ფულებსა და თამბუქ-ფეხი-ლებს ორი ყუიი ანავე სოფლის ეე-ნანგებზე იღორეს და აქინაბამდე ამ ბოროტ-მოქმედთა კვლე-კი ვერ აღ-მოიჩინეს. ამა თუ შარშან ასეთი და-რჩი დაუღდათ ამ ვეზაბატონებს, წელს ზომ ამ შროით ფრად მოსივალს მოე-ღიან უსათუოდ, იმდია, სოფლის მეთაური თავის მოხსენებით ფრ-წლად მოიტყვეა ამ ზამთრს, დაშე-რაულების გამოყენას მომეტებულ ყურადღების მოქცევისა და, თუ ვინ-ბა, კვლავ ხელ-რულობამ თავი იჩინა, არ ვაჭურებს ძალიან იმ თავ-ვასულების პონება შეკარება, რად-გაცნა წინა წლებში ხმა დაღდა, რომ ხელ-წინდები აქვე სოფელში არიან დაბუ-ვლებულნი. თუ უფრო გულწრფ-ქადა ორივე ხელით იჭებოა.

ჭეშინველი გზაში დამაინდინა

ჩვენში კუთვანება ვაღასცადა, ი-რია, აიპანტა ყველაფერი სრულიად. ვინ ვის მტრობას და ჰვლავს, ვინ ვის ჰკვებენ, ვინ ვინ ხახსა და ზანლუებს უმტვრებს და ავლუჯს ყველაფერს, რაც ხელში მოგროვებ; ვინ ვის ნაშესხა და ხახსელს უღანავს, ვინ ვის უწყარატაში ურეზებასავით მოსვენებია

წილილი მტრიდან

წილილი მტრიდან

შინველ ვასწია ხარ ვერიანის ციხის ასადებად. ვარს შემოარტყვა ვარი და რაინდსამე წაშრა დაიპყრო ციხე და ყოველღვე სიმდებრ ხაზინის თან წაიბოლა. ციხეში მყოფნი დამცველ-მა ვარსა სრულიად ვერ გაუყო წი-ნაღმდეგობა ქართველებს და ვაქც-გამოიტყა. ამისთანა გამარჯვება ქათ-ველობაგან ტრანს ქვეყანაში სხვა არ მომხდარაო, ამბობს მამა-ბანი მე-მტრებმა. მართლაც, ეს იყო პირვე-ლი შესანიშნავი გამარჯვება ერევლ-ში საზღვარგარეთ.

მეXVIII საუკუნის საქართველოს სამხედრო ისტორიაში ამ შრობა-საც, რომელიც მოხდა 1750 წელს, აპირებ, აქვს თავისი ისტორიული მნიშვნელობა. საქართველოს მგზო-ბლები ნამდვილად დარწმუნდნენ, რა ძლიერი და საწინაო იყო მტრისა-თვის საზოგადოდ ქართველი ჯარი და ცერობდ მფევე ერევლ მგორე. ამი-ტომაც ძლიერი ვასულების ის გა-რომებაც, რომ ეს მეშობლები ყო-ველ ვაჭირების დროს მიმართაულ-ნენ ზოლომ ერევლის და იმის მოხარ-კვლ ხელობდნენ: ასე მოიტყვენ ერე-ვლები, ვანჯღლები, ნახინჯელები და მტერნი სხვანიც. ვარ და ამისა ეს

და სხხლს უშრობს, ვეღარ არჩევი. ამ უკუითის დროს ერთი ფსი დე-ლო ვაიძეერობას, მატყურობას და ლალას და კეთილ ვაკობას, პტი-ოსანებსა და ძველობას: ერთის მეკ-რისაგან გამარჯვებია არაინა ჰყავს. მეკ-რისაგან უფრო საჭირო თავები დაღა-ლიერდა, ეს დალთაცინა აწროებმა სწორად იქ არ იციბის, სადაც უფრო საჭიროა. პირივით ვრიღება საჭირო თავებს და ვაჭრის სწორედ იმარი, რომელი შეტომასაცა და სისწორე-საც წაყურათ თან მოსდევს; პირველ შემთხვევაში მწევე და მწერ, მეორე-ში-კი სისამაფურა და ტყიბლი.

უბრალო სახლობო, საყოველთაო ტერიტორიულად თავის ავღიგნელ დაწან, მაგრამ ვის რად უნდა, არა-საჭიროა და უფინდებელი თავებში სა-ლი და მომეტებულ ტერიტორიებზე, თუ ჩლოწე და ვგარნო. ფსი ორსავე შე-მიხვევაში ერთი და იგივე აქვს. პირ-ივით, თავიანთ პატრონთათვის სწო-რად მტერი და თავ-სამტრეცი პარტი-კი არის.

მჭედვენ: ვგ თავები ვატეხილს გარს, ვაწვევტობს ძაფსა, რომელიც უწინდებობან თავებს მთელი გზო-ნიათო; მჭედვენ, მაგრამ ხელს ეგრა-ფერს ახლებენ ვერც ვასათემულად და შესასვენად და ხახსე ვერ დას-მარევენ რჩევის მისასკენად. იმით ვინ-ჩეიტხვენ და ამიტომ ისევ თავიანთ სულის მოძრაობას ვულთვე ეჭო-ბენ და ნათლად ჰქრანთვენ თავის უწინდებობასადა არაარობას საკუ-თარსავე ცხოვრების მოწყობის საქ-მეში.

ერთი ეს აწუჭებს-მეთქი იმით, და ვგორეც იხა, რომ ვინ იციბ, სად და როდის წამოსვლებთ კრიტიკის მხვე-სი რამ მათ მიერ ნათვალთვერვის სა-ქმევის შესახებ. მაგალითად, ამის მხვევის, მიღის, მოღლის, იქე-კი ხდვა-სოა, და მაშინ ზომ ცხეროშიაც მო-ხედებათ!

ისევ ზინარ წმითის, უსმოდ, და უტყერი ამ არუელ-დარეუ-ლობას, ზოგს მილილ სატირილს და ზოგს-კი მარტო სატირილ-სასა-ცილობა. მეორე კატეგორიის არუელ-დარეულობას, ე. ი. სატირილ-სასა-ცი-ობას!

პროლა შესანიშნავია სამხედრო ხე-ლოვნების მხრითაც: ერევლმ თავის ტუტეკით ისე გამოიწურულა მწერ-მოვა საქე, რომ რაინდსამე საათში დახარხა, ვადაქა თავისი მტერი და ამასთანავე დაუბრკოლებლივ ბილი გამაგრებული ციხე. თვით მამა-ბანს ისეთი შიშის ზარი დავეკ, რომ დიდ-ხანს აღარ-კი გამოიჩენილა სასაპარე-ზოდ და საღაც იმადლებოდა. აი, სწორედ ამ გვარი ისტორიული გა-მარჯვებანი აძლევდა ჩვენს ხალხს სა-ფუფესობს, რომ ვამოეტყეა ასეთი ლესებები.

სამსუღადა შეგავსას თოვითა და ვინჯღლითა: უნდა ჰქალას მაგადან; ამისკრავ შემოსაღიას. ეს რომ ვამოეტყე ვაჭორ, გაღბარუნდა სიგიდითა. ერევლმ ხსალს ვაჭარს, საფურებს მოაწინადა. შოვ ხასის მარჯვე ნაქეში, სიწვადს მჭან-მჭანო; შარშანსა მარჯვეს და დავანს, ისეხვათ დღეთადა; შარშანს შეესტრახის მარჯვეში დღესაც არ ვამოიმეღადათ. ალ. გარსვეწაშვილი

ბ) პაპინა ორგელიანი.

ლოს, ეკუთვნის მამა ამბერკის, ჯუკათის ბერის საქმე.

საქონლად ამბერკი წერადი იყოს სხრედა მისი რას ვინაილადონდსაწყუდელს მისი რა დაუწყა საოღლოს ზუღოსა და ლელვას, ცხოვრების რა-პირიბრასა და მუშაუთობას ცაცმა თავი დალაწია და შეფერა მისი წყუ-ზღდ ლტის კალთას, სადაც მარხეთა და ლოცეთ ზჳეპქობდა კაცთა ცოდვებისა და ცოდობილბათა ვინაშე არაწყუდლებსა, სადაც ყოველი ვინაშე შეიფურვოს ინხაფად, არასოდეს ხორც-ზედ კბილი არ დაუდგამს და სადაც იმისსული და გული ცისავე მიზინა-დგება; ქვეყნიური-კი ყველგვერი დაწყუდებს ჰქონდ მიცემული. მარ-თლია, მისი ასეთი ცხოვრება არავის არ აობობდა, მაგრამ არც არავის აცებდა და ეს ხომ ამ უზღვეურს ღროში არა მტრედრ საშახებრია ქვეყნის წინაშე. ასე განცალკევებით ცხოვრებდა მამა ამბერკი, მაგრამ იქვე არ დაეყენა, იქვე მიუბღწე ამ ლლეტში და მისსავე საცოდავ სწრა-ჯში ცქლიოს ტყუით განჯემირეს გვერ-დეტი.

მოკლეს მამა ამბერკი, მაგრამ მიზეზიც ყოვილა, რომელიც მკელუ-ღებს ყოვლად მართლბად ზღის: ავერ გავარჩიეთ, სხვა გვეგონაო, ამბობდეს ეს კაცები. ესეთი თავის გამართლბე მე, ჩემდა თავად, ყოვლად საფუძვლიანად მიმარნია. თუ-კი ვისიმის მოკლდა გულში დიდათ, მერე რა ვსადავირეუდა, რომ ჰეტ-რის მაგიერად იგანე მოკლდეს. ამ მდგომარეობაში ცაცა აღუდგებულა ცალკე შინით (ყრადილი რომ არის, კაცთა იგოს) და ცალკე სხარულთი, რომ მალე საქონი კაცების ყურად-ღღებს დაიშახტურებს, ჯერლბოს მი-ღღებს. ვინც უნდა მოკლეს, მართა-ლი, თუ მტყუანთ, ორივე შემთხვე-ვაში ორივე ბედგრელბას ეღობება: ყურადღღებს და ჯერლბოს (მაქ ჯერ-ლა, ჯერლბა, რამდენს კაცსა აქეს შეწგან მილი დაკარგული).

მოკლეს კაცი და თავიც ვინაირთ-ღეს: ვინც ვინაირთ, სხვა გვეგონაო. აქ მტერი არაფერი ითქმის სხვა: საქ-მეს წახბდეს რუგვინი, დათვრას და-აპრარღესო. მე, რომელიც ყველა-ფერის, რაც უნდა მოხბდეს ჩემს ცხო-ვრებაში, მდამ კეთლის განზრახვით ეხსნი, ამით ვთავებ და ეფერებ წრფე-ლად დასახელეფელ თავის გამართლე-ბას. მაგრამ სხვები უფინშენელით, ჭკუისგან დაუცარიელებელი თა-ფები რაღაც ეჭვის თვლით უტყვიან ამ საქმეს, რაღაც ორ-აზნოეგებას ჰყდეღენ ამ მარტედ და თვალ-საინათ თავის გამ-ართლებებში და ათას ნარი გამა-მოთქმის ვაგვანობენ იმის შესახებ. მაგრამ ამით აღინათ საქმის საწყრო-ეტირც იქით ვინაირთ და ვერც აქით იმითა, რომ უფინშენელი და უფრო თავები, არა მითხენ მიახებენ არიან. მით ეს და ათასი ამისთანა საქმე არ უნდა ეკითხებოდეთ, ერთის სიტყვით, იმითი ლაზარევი უფროლა ხმაფრო-ბაა, უფინშენელი და თუ მინც სჯიან და ლაზარეკობენ, ეს ჯერ იმითაა, რომ მართლის ცოდნა სწორად მგო-რეც იმითაა, რომ მტყუდელის არც-მანი არიან და არ უნდათ დაეწყუდნენ. ასეთს საქმეზედ ლაზარეკი იმით, კანონით, ცოდვად არ უნდა ჩაითე-ლოთ, იმითაა-რომ სხვები ამ საქ-მეებს უყოღდეულად ასრულებენ და

კანონში-კი ასე სწერია: კენა მტერი ცოდედა, ვიღრე თქმია...

მამა ამბერკი და ყველა იმის თავ-ზედ მოხბდებოდა უზღვეურება-უსამართ-ლობანი ორივე ერთობა მიაზარეს ზღს მიწას. ღღეს არც ერთი ქვეყანაზედ და აღარც მტრედ. ეს საქმე უტყროე მხრეს და უტყროე ჩაქრა, თით-ქმის ეს ასეც უნდა მოხბდარიყო ლტის განგებთ, თითქმის არაფერი საყურადღებო არ მოხბდარია, არც არავინ იძებნე და არც იკვლედ ამ საქმეს.

მამა ამბერკის ასე საცოდავად გა-ქრბობს და დავიწყების სამს ღღის წინაირ, თუ ვგონებ, ადრე იმავე ხელ-მა, იმავე თოფმა და, ტყეა წინააღი-ბე, რასაკვირეულია, სხვა ქ. ოზურ-გეთში გვერდი გაუსტრიტა ერთ აფი-ცარის. ასეც კიდევ ყავენი, მოთქმა-მოთქმა, მაგრამ ამ ღროს უტყროე ამოჭოთათე შეურყეველმა თავ-გა-მართლბეა, ავერ ვინაირთ, სხვა გვეგონაო, და ქვეყნას პირში ლა-გვაში ამოხლი. უფინშენელი თავები აქაც სხვავერ „ღღობენ“ და არ ის-ფებენ, მაგრამ. რისთვის ირუბუნენ თავს, კი არ მესმის. რად ეზადებათ ეს უტყურეი ეჭვი, რომ ვითომ ეც იხ-რანხაი სტრახი მარჯვე იარაღისა სხვა-და-სხვა კერით მიზანურღოს ინტერესის დასაქმეყოფაღღებოდ. ექ-ვიანინ არიან, ეკვიანინ ეს უფინშენე-ლი თავები! რას იქს კაცი? სოფელი ქვილია: ზოგი უკულმართობს და თავს მართლულობს, ზოგი ჰიდის, მოდის იქვე-კი სიღას“ და ზოგი კი-დედ ექვიანობს...

სხვა მთავდი ზარღის სწამებენ კო-ღვე ამ სტრატის, მაგრამ ეს „ბარლ-ენ“ უფრო პირველ კატეგორიის არე-ლადადარღეულბას ეკუთვნის, ე. ი. სარ-ტრიადლ და ღღეს რაღვენ სატრიადლ არეულობაზედ არა მატეს საუზარო არავედ მარტო სატრიადლ-სასაცილო-ზედ ამბობა, თავს ვინებენ.

ერთს ჩვეულებრივ ამზავს სატრიად-სასაცილო ღღესებისას კიდევ ვიამ-ბობათ და მწიედბათ და ნანაგდის. ამ დაღღებში ს. ერქვაში მტკიცობის იე-მინდადეს ღღით შეუტყობია სახლის კარები სეთმა შეიარადღებულმა კაცმა. დაიჭირეს მამაკაცთა და დელაკოსკი, მოსტანეს, რაც-კი ეგულეფობდო ხასლოში. მერე სიტყვის და მიბეჭეს ყველანი და წაბრძანდენ. ნაცემ და დაბეგორი უფრო მამაკაცი გამოაღდა. დელაკოცკი რადე მამანებხს უზატე-ბია ტყილისაგან, თუქცა ცემა არა ნაკლები აღიანეს. ვინ იცის, რა მოხბდა? მასშემდამ იქნა სეთიფი სტუმარია. ან-კი როგორ არ იცნო-და თავის მებობღებს.

ამას წინად ქუთაისის გუბერნატორ-ისაგან მოყოილდა ქაღალდი ოზურ-გეთის მაზრის ყველა ბოქალღებს. გუბერნატორი ეკითხებოდ, რის-თვის სტორის საყარულოა ვარდასა-რა ღღის მოკრება შეიღეს მაზრაში? არ ვიცის რა პასუხი წარუღდინეს სხვების ბატონის გუბერნატორის და ჩოხბატორის ბოქალღმა ბნმა მს-კეპარიურადა შეიღებდა მოახდინ მას აღმატებულღებს: ხალხი უწივის თავის საშინარ სიღარბეს ერთის მხრით და მეორეს მხრით კიდევ ის აპროკ-ღებს ან ვარდასაღდის მოკრებას, რომ ხალხი ღღზად დარწმუნებული ამ წყითთ უყარულბობის უყარვისობა-ში რიქით, იმისკად ამბობას, რომ მდგომ-დილი ზარალ-კი მოაქცეთა. ამიტომ მისთვის ვადაბდილი გულბეი წყალ-

ში ვადაბდილი ჰგონათ. როგორც ჰყდელო, მოხბნებდა ბოქალღსა კეფუნე ახლია, ამ ვარტეობამ, თუ სხვა რა-იმე, არ ეიცო, მიიქცა მთავრობა-საყარულით და ამ ორბს ვითარის წი-რად ვტრიაში ჩამობრძნდა ბნ გუბერ-ნატორის თანაშემწე. დიბარას მამა-მართლისმი და ვაცუა ბრძანება, რომ ყოველს სოფელში იქმნას არეუელი რე-რედა სიმცლი, პატრიოსანი კაცი და თღეს ქვეშ იქმნას დაეყენებული სე-ვის თავებად. ხალხი საიმუდნობთი-გება ამ ახალ ვანკარგულღებს იმ იმედი, რომ იგი ვაფექმებს ვერტის დამღუფელ ცხრატებსა და მოგზენე-ბათ იმის შესახებ ვარდასაღდა, რომ-მელიც ღღეს ყველას სულს უზუთავს. მაგრამ ჯერ კიდევ იბოქება სამა და ოთხის თოვის ვარდასაღდა ერთად. ეცტობა, რომ ხალხს აძრე აღვილა-არ შესურღლდებო სურვილი...

ნ ა რ გ ე შ ი

(ფრანგ-გაზეთებისა)

სატურბო ქაღალდების ვაზუფებს ლაზარეკი მარტო ინფურეცეკია-ზედ და ჰქოე. ზოგი ამბობს, რომ სხვინი სოფელის წინაშეობრბეობა, და ზოგი-კი უღრ-ჭყაფეს; რომ ინ-ფურეცეკისა და ხრფერანს შუგ-ანდათარი დამოკავდეფილედა არა-დრეცობისა. ამ ახლა ვადაბდილო-ბის შესახებედ 23 ნოემბერს მას-სკოცში ვანსაყურბეფილე ვრება ჭქანითი ექიმების და თთქმის ვარ-ტე ვადაზრბებუღის ხმის უტყეტ-სობით დაუფდებიათ, რომ ისე-ფურეცეკია ჰადღენდ საძიშარი არა-ფერისა და არც საგანგებოდ დღე-და-სტორია იმის წინააღდეგობა. მარ-ფსკორამ ზდეფურეცეკი გამოაც-ხადა ერთის სა-ზოგადღობის ვრება-ზედ, რომ ამ ქაღად რუსუბში ვაგრცედეფილე სენი influenza-ზედ, რომელიც წინ უსწრბას ყოველ-თვის ხრფელბობა.

და-რ იფილბოკავი ნათავად ამტრეცებს შრავესკორის აზრის უსაფუძვლბობას. „P. Yver. Bk. 2.“-ში: ჩვენს იქ ვადაბდილო სენი ინ-ფურეცეკილე რომ ჩასუბადობ, მინც-საქო მიზნი არ გვექმნეს სოფლის-ში ვინაირთ, პრფესორი Hirsch-ი ამ-ბობს თავს ახწელბაში, რომ სოფელი-სა და ინფურეცეკის დამოკავდეფილბო-ზედ არას ვიტყე, რადგან სურვილი უვაჯილოდ მიმინია. მარადია, 1891 წ. ნოღერას ინფურეცეკი უდოდა წინ მდგამ შემინვეთ მიხბდა ასე და არა-იმეტი, ვითომ ეს ორ სენი ვრბან-ბე-ღე უფს დამოკავდეფილი.

უნდა აფენიმითა ის ფრანგად-სასიბარევა გრემებობა, რომ ამ ბოლბას ვირის ეკრთპის მიწე-რეობა დიდს უკრადღებს აუტყებს-საიმების, საიმბურს ენასა, იმის-სიტორინას და დიეტეტუტურას. გზ. მამასქს მაკავდე მთავარი-ბი-ბუქს სია იმ ვაზუფეთისა, რომად-ფაუც-კი დაბეჭდეფლი რამე სომებ-ზედ. „მამეკი“ ამბობს:

გაზეთმა „Daily News“-მა ამას წი-ნად დაბეჭდა გრძელი წერილი, რომელ-შიც ვეტორს დასახელებული აქვს ჩვე-ნის ღღეს ყველა ფადა-საინარ სომებ-შიწყალი, მსტგარი, სხვაღმწიფო ცენი, უნეფესიტეს პროფესორის, არტისტის-მა და მწიფელი. ურწნელ „Revue Francaise“-მ დაბეჭდა ისტორიული წე-რილი, რომელშიც ამხლი აქვს სწავ-ნის ჩამოხეობადა და მისოღდეს უქაობა-სოქმედა ერთს წიქსელს. კენა აღმას-ფაფს ურწნელ „Nouvelle Revue“-ში

მაქცადა ამას წინად წერილ ამ სათავრო-ბო „La couvent armenien de Venise“; რომელშიც აწერილია ვენციის სომეხ-ების მხითარსტო მონასტერი და იმისი წარწელი, ოღვენ მოკობროს მისთვის-წინა სომეხთა ერთს სტორიას და ზე-სადე ჩამოსღღის იმით, რომელმც ამ მონასტერში ვაფილან, უსტავარიან და სომეხსა ვე-კარე შესწავლილი. ვრცე-ლი წერილებს უძღვენს ეკრთეპ სომეხ-თა ჰველსა და ახლად ისტორიას ღღინ-ღღის „Daily News“-მა და ნიუორის „New-York-Times“-მა. ურწნელ „Revue Bleu“-ში დაბეჭდილია სურადლე-ბი მგვარობა სომეხისა და მერე უზი-პი. დასწრელი „Revue Britanique“-სა და „La geographie“-ში მოთავსებულია სანატრუსი დაწერა სომეხთა ცხოვრებისა.

ს ა ნ ი მ ტ რ ი ნ ი ლ და ს ა ნ ი მ ლ ი ნ ბ რ ა შ ი მ

საწიდა მეორე (შეგვეტი)

წელიწადსა 1800, ქორიანიკონს უმა დაწყებაში, მეფის-ძე იფლონი აიყარა დანაბლით ბელთითდამ და ცნბანღის ჩამოვიდა. მეც ჩამოვეყე-ბით და თქვეც ჩამოვიყენე, შვილი თაი. აქ მოვეცო ლეთისგან მე, ძმა შენი, იანერის კს, რომელიც მოგა-ნათებლენ მეფის-ძის ძეს ლენსი*) და უწოდე ვაზრიელი. ესრეთ დავეყ-ენით ზამთარი ესე მერე, მაგრამ ვი-მწუხარებდი ორის მოზუნისათვის: ერ-თი ამისათვის, შემდგომის ჩემის უზღვერების ნიშნები ცხადად ჩნდა, და მეორეც ამისათვის, რომ დედა ჩემი, ბებია თქვენი, მომატებულის სნეულბობით დაძიბდა და ეცლარ აღ-ეცა. ამ წლისთვის ორმოციის დაწყე-ებაში თებერვალში მოვიდა კასეთის ვაზრით ბატონიშვილი დავით ვარს, მეფისძე ფარიაოზ შევიდა სურამს სიტემში და გახაზრა. დავითმა დაუწყა მოციქულბა და სურამის ციხის ხობევა.

ამ ვამდინ ბატონიშვილი იუ-ლიონ საცა წაბრძანდებოდა, თან არ გამბეჯდებდა ზოღმე, ბატონის სხდოს ვახლი, მღვედლობით ვმხაზრებდი და ეზარებულბას წინეს ვაყოფებდი. ამ ვამდღან-კი თავისთნ დაამწყალბა სი-ყარული მეფის-ძემ იფლონამა მწე-რელობის მიზეზით, რომ მწყრალი არა-ვინა ჰყვნადა. ტყუილს მიბრძანდა ბა-ტონიშვილი იფლონ, მეც თან ვახლი. თავის მისწული დავით და-ინბარა, ამოვიდა, იქ წახა. ორს კი-რამდენი იქ დავეციედიან, შემდგომი ჩემი ცხინელი ვადაბდილედა, აყარა თავის ფამილია და ბელთოს წაყუე-ნიც მეფის ძემ იფლონამ. ვაყვეით ჩვეც ისევ თანა აპრილის თთს, დიდ-არ-შახათოს, მოციქულბეში მო-სულად დავითისა იფლონ: სურამის კი-ხეზე მიწდა მივიღე, ამ ვაზრით ვამო-ცდვებ შენც თანა, თუ არა-და აღ-ეფრობის მერევე დავარდაბის აღ-წედა მოვალე. ამან სურამს ვაყოლს უფარი შეუთვალა. ცაპრიოს, აღდგო-მის ღღესსწყოლო რომ ვადღებხადათ, ორზახათოს, თ აპრილ ვარს დალე-ბამა და კულბითს ჩამბრძანდა, მეც თან მიხალს. ოუ-ღა-თორმეტი დღე იქ ვიღებოთ ვაზრით. დავითი ჩემზედ-ეკ აღარ მოვიდა, ფარიაოზის სიტყვით საერებ შეუშინდა. შევეთქა, ცხინდამ ვამოყვენი, ვარს ჩავიდა დავითთან. ფარიაოზ რა კელი იგლო, დაიჭირა,

ღ ე ბ ე მ ლ

28 ნოემბერი

პაპბერსპირი. ხელმწიფე იმეპია-ტორმა წაიკითხა ადრესითი ოსტუ-სკოვას და რიანის თავად-ახნაფე-რობის გრძელ-ვიანდ სესხის შემწე-ბეჭების გამო და უზღლესად ბრ-ს-სა მადლობა ვადაბდილს ზომისხე-ნებულთ თავად-ახნაფობბასო.
პრდობორუჭი დადი მთავარი სერ-გეი მჩეხლის ძე დანიშნული იქნა-ფლოთელა-დიუბრანდი.
ბრინდნი. გუზნ სადაშოს მოვი-და აქ დიდი მთავარი პეტრე ნიკო-ლოზის ძე მეთელოთი და ამალი-თურთი და ვადავიდა იმ გემზე, რომ-მელიც აღლქანდრია იყო წახსალე-ული.
პაპრში. დღუბუტათა ვალ ატის ღღე-ვანღღეს კრებაზედ უარაყოფილ იქ-ნა აზრის დერულღების, რომ შეი-წყარეთ ბულანჯეს არჩენიდა.

*) ი. იფლონა № 203, 204, 205 და 258.
) იფლონის შიგლი იყო.

